

LBRIS

We know
books

DECAMERONUL

Giovanni Boccaccio

Traducere din limba italiană și note
ETA BOERIU

LITERA
București

Cuprins

ZIUA A CINCEA: FIAMMETTA

<i>Introducere</i>	7
Povestea întâi. Iubind, Cimone învață carte și-o fură pe Efigenia, iubita lui, pe mare... ..	9
Povestea a doua. Gostanza îl iubește pe Martuccio Gomito... ..	20
Povestea a treia. Pietro Boccamazza fuge cu Agnolella... ..	27
Povestea a patra. Ricciardo Manardi e găsit de messer Lizio din Valbona cu fata lui... ..	35
Povestea a cincea. Guidotto din Cremona își lasă fata lui Giacomin din Pavia și moare... ..	42
Povestea a șasea. Gianni din Procida... ..	49
Povestea a șaptea. Teodoro e îndrăgostit de Violante, copila lui messer Amerigo, stăpânul său... ..	55
Povestea a opta. Nastagio degli Onesti, iubind o fată din neamul Traversarilor, își cheltuiește averea... ..	63
Povestea a noua. Federigo degli Alberighi iubește fără a fi iubit... ..	70
Povestea a zecea. Pietro din Vinciolo cinează la niște prieteni, iar nevastă-sa își aduce în casă un tânăr... ..	77

ZIUA A ȘASEA: ELISA

<i>Introducere</i>	91
Povestea întâi. Un cavaler făgăduiește madonnei Oretta s-o poarte ca pe cal, spunându-i o poveste... ..	95
Povestea a doua. Cisti brutarul, cu un cuvîntel subțire, îl face pe messer Geri Spina să-i pară rău de ce-i ceruse fără prea multă chibzuială... ..	97
Povestea a treia. Monna Nonna dei Pulci, la o glumă cam deșucheată a episcopului din Florența, îi închide gura cu un răspuns bine țintit	102
Povestea a patra. Chichibio, bucătarul lui Currado Gianfigliuzzi... ..	105
Povestea a cincea. Messer Forese din Rabatta și maestrul Giotto, pictorul... ..	109
Povestea a șasea. Michele Scalza, dovedind unor flăcăi că baroncii sunt cei mai nobili oameni de pe pământ, câștigă un rămășag... ..	112
Povestea a șaptea. Madonna Filippa, fiind aflată de bărbat cu ibovnicul, e dusă în fața judecății... ..	115
Povestea a opta. Fresco își îndeamnă nepoata să nu se uite în oglindă... ..	118
Povestea a noua. Guido Cavalcanti cu o vorbă de ocară atinge ușurel pe câțiva nobili florentini ce se legaseră de dânsul	120
Povestea a zecea. Călugărul Cipolla făgăduiește unor țărani să le arate pana arhanghelului Gavril... ..	123

ZIUA A ȘAPTEA: DIONEIO

<i>Introducere</i>	141
Povestea întâi. Gianni Lotteringhi aude peste noapte că-i bate cineva la ușă și-o soală pe nevastă-sa... ..	143
Povestea a doua. Peronella, prinzând de veste că omul ei se întoarce acasă, își ascunde ibovnicul într-un butoi... ..	148
Povestea a treia. Călugărul Rinaldo se culcă cu cumătra lui... ..	153

Povestea a patra. Într-o noapte, Tofano își încuie nevasta afară... ..	159
Povestea a cincea. Un soț gelos, deghizându-se în preot, își spovedește nevasta... ..	164
Povestea a șasea. Madonna Isabella, în timp ce stă cu Leonetto, primește vizita lui messer Lambertuccio... ..	173
Povestea a șaptea. Lodovico destăinuie madonnei Beatrice iubirea ce i-o poartă... ..	178
Povestea a opta. Un bărbat își bănuiește nevasta... ..	184
Povestea a noua. Lidia, nevasta lui Nicostrato, îl iubește pe Pirrus... ..	192
Povestea a zecea. Doi sienezi iubesc o femeie, cumătra unuia dintre ei... ..	203
ZIUA A OPTA: LAURETTA	
<i>Introducere</i>	213
Povestea întâi. Gulfardo se înțelege cu nevasta lui Guasparuolo să se culce cu ea pentru o sumă de bani... ..	215
Povestea a doua. Popa din Varlungo se culcă cu monna Belcolore și-i lasă drept zălog giubeaua lui... ..	219
Povestea a treia. Calandrino, Bruno și Buffalmacco încearcă să găsească pe valea râului Mugnone o piatră fermecată	225
Povestea a patra. Canonical din Fiesole iubește o văduvă, căreia nu-i e drag... ..	234
Povestea a cincea. Trei tineri îi trag izmenele unui judecător... ..	240
Povestea a șasea. Bruno și Buffalmacco îi fură un porc lui Calandrino... ..	244
Povestea a șaptea. Un student iubește o văduvă... ..	251
Povestea a opta. Doi tineri se au foarte bine... ..	275
Povestea a noua. Maestrul Simone, doctorul... ..	280
Povestea a zecea. O siciliană îi fură cu îndemănare unui negustor tot ce-și adusese la Palermo... ..	297

ZIUA A NOUA: EMILIA

<i>Introducere</i>	313
Povestea întâi. Madonna Francesca... ..	315
Povestea a doua. O stareță se scoală în mare grabă pe întuneric să prindă o călugăriță... ..	321
Povestea a treia. Maestrul Simone, îndemnat de Bruno, de Buffalmacco și de Nello, îi dă a crede lui Calandrino că a rămas însărcinat... ..	325
Povestea a patra. Cecco al lui messer Fortarrigo își joacă la Buonconvento tot ce are... ..	330
Povestea a cincea. Calandrino se îndrăgostește de o fată... ..	335
Povestea a șasea. Doi tineri trag la un han... ..	344
Povestea a șaptea. Talano din Molese visează că un lup sfâșie gâtul și fața nevestei lui... ..	349
Povestea a opta. Biondello îi joacă un renghi lui Ciacco poftindu-l la un prânz... ..	352
Povestea a noua. Doi tineri cer sfatul lui Solomon... ..	356
Povestea a zecea. Don Gianni, la îndemnul cumătrului Pietro, face niscaiva farmece... ..	362

ZIUA A ZECEA: PAMFILO

<i>Introducere</i>	371
Povestea întâi. Un cavaler îl slujește pe regele Spaniei... ..	373
Povestea a doua. Ghino di Tacco îl prinde pe abatele din Cluny, îl vindecă de rău de pântec și apoi îl lasă slobod... ..	377
Povestea a treia. Mitridanes, pizmuind dărnicia lui Natan, pleacă în căutarea lui... ..	383
Povestea a patra. Messer Gentile dei Carisendi, întorcându-se de la Modena, scoate din mormânt o femeie iubită de el... ..	390
Povestea a cincea. Madonna Dianora îi cere lui messer Ansaldo o grădină... ..	398
Povestea a șasea. Regele Carlo se îndrăgostește la bătrânețe... ..	403
Povestea a șaptea. Regele Petru... ..	409

Povestea a opta. Sofronia, crezând că se mărită cu Gisippo, se mărită cu Titus Quintius Fulvius... ..	417
Povestea a noua. Messer Torello îl preacinstește în casa lui pe Saladin, care se deghizase în haine de neguțător... ..	435
Povestea a zecea. Marchizul di Saluzze la rugămințile supușilor săi se hotărăște să se însoare după placul inimii... ..	453
<i>Încheierea autorului</i>	469

Sfârșește cea de-a patra zi a Decameronului și începe cea de-a cincea, în care, sub sceptrul Fiammettei, se vorbește despre acei îndrăgostiți care ajung până la urmă, după întâmplări nenorocite, să aibă parte de noroc.

Albea în zare răsăritul și razele împrăștiau lumină pretutindeni, când Fiammetta, poftită de cântarea cea dulce a păsărelelor care vesteau voioase prin tufe primul ceas al zilei, se sculă din somn și porunci să-i scoale și pe ceilalți pe toți; apoi, coborând cu pas agale pe pajiște, porni la plimbare cu doamnele și cavalerii, vorbind de una și de alta, prin câmpul nesfârșit și iarba înrourată, până ce soarele se ridică oleacă în sus pe cer. Iar când simți că razele își întetesc căldura, îi îndrumă pe toți spre casă și, ajunși acolo, le curmă puțină osteneală cu vinuri scumpe și cu dulciuri, iar după aceea se plimbară până la ceasul prânzului, cutreierând în lung și-n lat grădina aceea încântătoare. Iar către amiază – sluga reginei gătind din vreme toate cele – după ce mai cântară vreo două-trei cântări, se așezară bucuroși la masă, pe voia doamnei lor. Și isprăvind cu bine și bucurie masa, fără să uite obiceiul statornicit cu dansul, jucară o bucată, cântând fie cu glasul, fie cu cobza ori lăuta. Apoi regina îi învoi să facă după placul lor până după ceasul de odihnă, drept care unii se culcară, iar alții, rămânând pe loc, petrecură mai departe. Dar când trecu de trei se adunară cu toții în jurul fântânii ca de obicei, urmând placul reginei. Și dansa, așezându-se la loc de cinste printre ei, se întoarse către Pamfilo și-i porunci zâmbind să deie început poveștilor de bine. Iar Pamfilo, bun bucuros să povestească, începu așa precum urmează:

Povestea întâi

Iubind, Cimone învață carte și-o fură pe Efigenia, iubita lui, pe mare; e azvârlit la Rodos în temniță, de unde scapă mulțumită lui Lisimah, cu care o fură apoi din nou pe Efigenia și împreună cu ea pe Cassandra, în ziua nunții lor, fugind cu ele în Creta; la urmă, după ce se însoară cu fetele, sunt rechemați acasă.

– Multe povești îmi vin în minte să vi le spun, plăcute doamne, acum c-am fost ales să dau bun început zilei de azi, care se arată a fi o zi de veselie. Dar dintre toate una îmi stă mai mult la suflet, căci din cuprinsul ei veți izbuti să pricepeți nu numai țelul fericit spre care tindem azi cu povestitul nostru, dar în același timp și cât de sfinte, cât de mari și cât de binefăcătoare sunt puterile iubirii, pe care mulți le blestemă și le hulesc pe nedrept, fără să știe ce vorbesc. Ori, cum vă știu îndrăgostite, socot, de nu mă-nșel, că povestirea mea va fi pe placul vostru.

În Cipru dar, trăia pe vremuri, după cum știm cu toții din hronicile cipriote, un nobil de neam vechi și mare, pe nume Aristip, care trecea la vremea lui drept cel mai mare bogătaș din câți se aflau în Cipru; și omul ăsta, dacă soarta nu l-ar fi cătrănit c-o mare supărare, ar fi putut pe drept să-și spuie că-i omul cel mai fericit din toată lumea asta. Dar pricina mâhnirii lui era că, printre alți feciori, avea și unul care – deși prin voinicia și frumusețea trupului îi întrecea pe ceilalți flăcăi de seama lui – era

scrântit la cap, sârmanul, și boala asta n-avea leac. Pe nume băiețandru fusese botezat Galeso; dar fiindcă nici prin truda și osteneala dascălilor, nici prin bătaie ori vorbă bună, nici taică-său și nici alți meșteri prin iscusința lor nu izbutiseră să-i vâre în cap o buche barem sau o deprindere aleasă, ba fiindcă tocmai dimpotrivă băiatul avea apucături aș zice mai degrabă de dobitoc decât de om și-un glas pocit și spart ca din butoi, mai toată lumea îl poreclise în răs Cimone, care pe limba lor înseamnă cam cum s-ar zice „Boul“. Părintele băiatului răbda, sârmanul, mare chin, știindu-l pierdut pe veșnicie; și fiindcă dinspre partea lui pierduse orice nădejde, ca să nu aibă zi de zi prilej de întristare uitându-se la dânsul, îi poruncise să se ducă la țară și să șază acolo cu cei care trudeau pe ogoare; de care lucru tânărul fu foarte mulțumit, căci îi plăceau mai mult apucăturile și traiul pâlmașilor decât acelea ale orășenilor.

• Ducându-se, așadar, Cimone la țară și deprinzându-se pe-acolo cu treburile de țăran, se întâmplă ca într-o zi, cam după ceasul amiezii, pe când trecea c-o bătă-n spate de pe un hotar pe altul, să intre într-o pădurice din partea locului, din cale-afară de frumoasă și înverzită toată, căci era tocma-n luna mai; și străbătând pădurea, se întâmplă să vadă – norocul lui pesemne – într-o poiană împrejmuțită de pomi înalți ca brazii, lângă o fântână minunată cu ape reci și limpezi care se afla de-o margine, o frumusețe de copilă dormind pe pașiștea înverzită; copila nu purta drept strai decât un văl așa subțire, încât abia de ascundea ceva din trupul ei mai alb ca spuma laptelui și numai de la brâu în jos era acoperită c-o pătură ușoară și albă ca omătul; iar la picioarele copilei dormeau cu ea împreună două femei și un bărbat, pesemne slujitorii ei. Când o văzu, Cimone, ca și cum niciodată n-ar fi văzut trup de femeie, se rezemă în bătă și începu să mi se uite plin de încântare la copilă, cu multă luare-aminte, fără să scoată o vorbă. Și-n pieptul lui cel necioplit, în care niciodată – în ciuda a mii de îndemnuri și dăscăleli – nu pătrunsesese nici umbră de simțire ori bucurie mai aleasă, simți că se deșteaptă un gând, care șoptea minții lui strâmbe și încete că fata aceea de pe iarbă era făptura cea mai mândră și lucrul cel mai minunat din câte ochi de muritor

văzuseră vreodată. Apoi deosebi pe-ncetul parte de parte trupul întreg și prinse a-i lăuda cu prisosință părul, care-i părea de aur, fruntea, gura și nasul, gâtul, pe urmă brațele și mai cu seamă pieptul abia mijit; și, din pălmaș ajuns deodată prețuitor de frumusețe, râvnea acum să-i vadă ochii, pe care ea-i ținea ascunși, robiți de somn sub pleoape, și ca să-i vadă nu o dată fu cât p-aci să o trezească. Dar fiindcă o socotea cu mult mai frumoasă decât orice femeie din câte mai văzuse el, se chibzui c-o fi zeită; și cum avea atâta cap încât să-și deie seama că cele ce-s dumnezeiești sunt mult mai vrednice de slavă decât cele lumesti, își stăpâni pornirea și așteptă să se trezească ea singură din somn. Or, deși așteptarea i se părea nespun de lungă, prins cum era de această nouă și neîncercată bucurie, nu se-ndura să plece. Într-un târziu copila, căreia îi zicea Efigenia, se deșteptă din somn înaintea celorlalți și, ridicându-și capul, deschise ochii și-l văzu pe Cimone, care ședea proptit în bătă și se uita la ea. De care lucru dânsa, mirată foarte, îi zise:

– Ce cauți aici, Cimone, la ceasul ăsta prin pădure?

(Cimone, prin înfățișarea și felul lui de-a fi, cât și prin neamul vechi și avuția părintească, era știut de toată lumea de prin partea locului.) La vorbele copilei, tânărul nu răspunse, dar cât ce-i văzu ochii își aținti privirea în ei, părându-i-se că dintr-înșii purcede o undă de dulcețată ce-i revarsă în suflet o bucurie neîncercată nicicând de dânsul până atuncea. Fata, văzându-l cum se uită, prinse a se teme nu cumva privirea aceea ațintită s-ațâțe în josnicele-i simțuri vreun gând mișel prin care dânsa să aibă a pătimi rușine și, drept aceea, își chemă femeile și-i zise sculându-se în picioare:

– Rămâi cu Dumnezeu, Cimone.

La care dânsul îi răspunse:

– Ba nu, eu vin cu tine.

Și deși fata nu voia să fie însoțită, căci se temea de el, nu izbuti să-l izgonească până ce nu ajunse cu el pe urmă până acasă. De acolo Cimone se duse drept la taică-său și-i spuse că el unul nu mai voia cu nici un chip să se întoarcă iar la țară; și deși treaba asta li se păru greu de îndurat părintelui și alor săi, se învoiră totuși, dorind să vadă ce anume îl îndemnase așa deodată să-și schimbe hotărârea.

Pătrunzând dar săgeata dragostei stârnite de frumusețea Efigeniei în inima băiatului, în care nici o învățătură nu izbutise să pătrundă, în foarte scurtă vreme, trecând de la un gând la altul, Cimone își uimi părintele, pe ai săi și pe toți cei care-l știa, întâi și întâi el îi ceru bătrânului să-i deie straie și alte podoabe bărbătești la fel cu ale fraților, și taică-său, bucuros, îl mulțumi pe dată. Apoi, împrietenindu-se cu tineri de ispravă și auzind din gura lor cum se cuvine să se poarte un om de neam și mai cu seamă un îndrăgostit, dintâi, spre lauda tuturor, nu numai că-nvăță în foarte scurtă vreme să scrie și să buchisească, ci ajunse printre cărturari el însuși cărturar de seamă; apoi (iubirea fiind aceea care-i da ghes la toate acestea), nu numai că-și schimbă în voce caldă și plăcută glasul său gros și noduros, dar mai ajunse pe deasupra și meșter cântăreț cu vocea și lăuta, și așijderea în scurtă vreme se dovedi neîntrecut în arta călăriei și-n mânuirea armelor pe apă și uscat. Pe scurt (căci n-are rost să mai înșir cu de-amănuntul câte virtuți își dobândise), nici patru ani nu se împliniră din ziua în care el se îndrăgostise de copilă și ajunse a fi cel mai plăcut și mai desăvârșit întru deprinderi și purtare și cel mai înzestrat cu însușiri alese din câți flăcăi de vârsta lui se aflau la vremea aceea în Cipru.

Ce alta am mai putea să spunem, plăcute doamne, despre Cimone? De bună seamă, atâta doar că însușirile alese pe care cerul le sădise în sufletul lui vrednic i-au fost amarnic ferecate într-un ungher al inimii de soarta lui pizmașă, cu strașnice cătușe pe care dragostea le-a frânt, mai tare fiind ca soarta; căci numai dânsa, dragostea, ca una care ațâță mințile adormite, a izbutit cu forța ei să împingă către lumină toate însușirile ascunse care zăceau în el orbite de-o ceață nemiloasă, vădind cu limpezime din ce prăpăstii de întuneric poate să scoată la lumină simțirile robite ei și pe ce plaiuri însorite le poate înălța.

Acu, deși Cimone, în dragostea ce i-o purta iubitei lui, în multe lucruri cam întrecea măsura, cum fac adesea îndrăgostiții, cu toate acestea Aristip, gândindu-se că dragostea făcuse din Cimone om, din vită ce era, nu numai că-l lăsa să-și facă mendrele în voie, dar îl mai și îndemna să-și mulțumească orice poftă. Cimone însă, care nu mai voia să i se zică Galeso,

amintindu-și că Efigenia îl chemase pe numele dintâi, dorind să puie capăt dorinței lui în chip cinstit, trimise vorbă nu o dată părintelui copilei, Cipseo după nume, să-i deie fata de nevastă, dar Cipseo răspunse de fiecare dată c-o făgăduise lui Pasimunda, un tânăr nobil de prin Rodos, și că nu voia să-și ia cuvântul înapoi. Venind dar și sorocul nunții și Pasimunda trimitând pe-ai săi după mireasă, Cimone își zise în sinea lui: „Sosit-a clipa să-ți arăt, iubito, cât de dragă-mi ești. Eu am ajuns prin tine om și sunt încredințat că, de-ai să fii a mea, voi izbuti să mă înalț mai sus ca orice zeu: de aceea ai să fii a mea ori dacă nu, mai bine moartea“.

Și zicând astfel, după ce se rugă în taină de câțiva tineri nobili, prieteni de-ai săi, să-l ajute, dădu pe ascuns porunci să i se încarce o corabie cu toate cele de trebuință unei încăierări pe mare și apoi porni cu ea în larg, punându-se s-aștepte corabia care avea s-o ducă pe Efigenia la bărbat. Și, după ce tatăl copilei îi preacinsti pe tinerii veniți să-i ieie fata, aceștia se porniră cu ea cu tot spre Rodos. Cimone care nu dormea, a doua zi îi și ajunse din urmă cu corabia lui și de pe punte dădu glas către aceia ce se aflau pe nava Efigeniei, strigându-le:

– Opriți-vă și dați pânzele jos, ori dacă nu, veți fi zdrobiți și înecați în mare!

Vrăjmașii lui Cimone, suindu-și armele pe punte, se pregătiră de apărare; drept care el, sfârșindu-și vorba, luă iute o cange încârligată și azvârlind-o în pupa corabiei dușmane, ce luneca iute ca vântul, o trase lângă a lui și crunt precum un leu sări de unul singur pe puntea celorlalți, de parcă nu i-ar fi păsat de ei nici cât de cât; și, mânat de dragoste, cu forțe însutite se azvârli printre dușmani cu paloșul în mână și ca pe niște oi îi doborî pe cei care-i ședeau în cale, lovind ici unul, colo altul. Drept care rodienii văzând acestea, își lepădară fără de alta armele și aproape într-un glas cu toții i se dădură prinși. Cimone zise atunci:

– Băieți, să știți că nu din ură și nici de dragul prăzii m-am pornit eu din Cipru și-am dat năvală peste voi cu armele în mână. Ceea ce m-a îndemnat s-o fac e un lucru care mie îmi e de mare preț, pe câtă vreme pentru voi e neînsemnat și ca atare

puteți să mi-l lăsați cu inima împăcată: pe Efigenia o vreau, iubita mea îndrăgită mai mult ca orișice pe lume, pe care neputând s-o am ca prieten de la tatăl ei, prin pașnică învoire, iubirea m-a silit s-o smulg din mâna voastră acum, cu arma-n mână, ca vrăjmaș; doresc să-i fiu eu însumi ce-ar fi trebuit să-i fie prietenul vostru Pasimunda; dați-mi-o deci, și-apoi plecați cu Dumnezeu într-ale voastre.

Tinerii, mai degrabă siliți decât de bunăvoie, dădură fata lui Cimone. Iar el, văzând-o înlăcrimată, îi zise:

– Doamnă, nu mai plânge. Eu sunt Cimone al dumitale, care prin dragostea îndelungă ce ți-am purtat și-ți port sunt mult mai vrednic să te am decât e Pasimunda prin legământul încheiat.

Și zicând astfel, după ce-o duse mai întâi pe Efigenia pe punte, se întoarse la tovarășii săi, fără să ia nimic de pe corabia învinsă și îi lăsă pe cei din Rodos să-și vadă liniștiți de drum. Apoi, mai fericit ca nimenea pe lume de dobândirea unei prăzi atât de scumpe pentru el, după ce se căzni o vreme s-o mângâie pe fată, se sfătui cu-ai săi c-ar fi mai bine acu deodată să nu se întoarcă în Cipru; prin bună învoială deci, se îndreptară către Creta, pe unde aproape toți, și în primul rând Cimone, având o sumedenie de rude și de prieteni, se socoteau la adăpost cu Efigenia împreună.

Dar soarta care-i ajutase cu ușurință lui Cimone să-și dobândească aleasa, în nestatornicia ei, schimbă pe neașteptate în plâns amar și jalnic neprețuita bucurie a bietului îndrăgostit. Nici patru ceasuri încheiate nu se scurseseră de când, lăsându-i pe vrăjmași să plece, Cimone se pornise și el la drum cu-ai săi, când noaptea coborându-se – noapte pe care el o aștepta mai plină de desfătări ca orișicare din câte cunoscuse – cu ea deodată se porni o vijelie îngrozitoare, care umplu cerul de nori și marea de cumplite valuri, drept care nimeni pe corabie nu mai știa nici ce să facă, nici unde să se ducă și nici măcar pe punte nimeni nu izbutea să se mai țină pe picioare, ca să mai poată încaltea să se apuce de vreo treabă. Cât se mâhni Cimone de toată întâmplarea asta e de prisos să mă-ntrebați. Era ca și cum zeii i-ar fi împlinit dorința numai ca moartea – care altminteri i-ar fi părut o jucărie – să-i fie acum de neîndurat.

Ai săi se tânguiau și ei, dar mai presus de orișicine se tânguia Efigenia, plângând cu hohote, sărmana, și tremurând de frică la orice izbitură de val; și-n plânsul ei ea blestema iubirea lui Cimone, îi blestema îndrăzneala, zicând că vijelia de bună seamă se iscasc doar fiindcă zeii nu voiau ca cel care râvnise s-o aibă de nevastă potrivit vrierii lor s-ajungă a-și împlini dorința și pofta lui semeață, ci că doreau să moară de moarte rea, după ce-ntâi ar fi văzut-o murind pe ea sub ochii lui. Cu atare tânguiri și altele și mai grozave, neștiind sărmanii corăbieri nici ei ce să mai facă, în timp ce vântul ceas de ceas se întetea mai tare, fără să știe barem pe unde rătăcesc, ajunseră până la urmă prin apropierea Rodosului. Dar cum n-aveau de unde ști ce insulă-i aceea, se străduiră în fel și chip să tragă la uscat, ca barem de înec să scape. Și întru încercarea aceasta soarta le fu prielnică și îi mână pe-un cot de mare, unde cu puțin înainte trăsese și corabia pe care se aflau vrăjmașii lui Cimone. Dar n-apucară să-și dea seama că ancoraseră la Rodos decât a doua zi, când zorile împrăștiind oleacă de lumină pe cerul înnorat, se pomeniră dintr-odată departe, cale de-o săgeată, de oamenii și de corabia cu care în ajun se încăieraseră pe mare. Din care pricină Cimone, mâhnit ca vai de el, le porunci tovarășilor să pună spinarea înc-o dată numai să iasă de pe-acolo; că dacă-ar fi ieșit în larg, putea să-i ducă soarta oriunde ar fi poftit, căci nicăieri nu le-ar fi fost mai rău decât acolo.

Tinerii își încercară puterile cu prisosință, dar nu fu chip să scoată corabia în larg. Lovind-o drept în față, vântul sufla năprasnic și cu atâta forță, încât departe de-a ieși din cotu-acela al mării, de voie de nevoie îi aruncă pe mal. Și cât ce-ajunseră uscatul fură cu toții cunoscuți de corăbierii rodieni, care într-acestea scoborâseră de pe corabia lor. Și atunci unul dintre dânșii se repezi până-ntr-un sat care se afla pe aproape și-și înștiință stăpânii, pe prietenii lui Pasimunda care se duseseră acolo, că vijelia azvârlise corabia lui Cimone, pe care se afla și fata, pe malurile lor. Tinerii, auzind acestea, voioși nevoie mare, luară cu sine o mulțime de oameni de prin sat și apoi dădură fuga cu ei la țărmul mării; de unde, atât Cimone – care într-acestea, coborând cu ai săi de pe corabie, se hotărâse să se